

הגורל היכה פעמיים

האש מכל הצדדים. מאוחר יותר הוברר כי נטס טיפסוף החור-צה מתנור החימום, התפשט על פני הריצ'פה בדירה, וגן או בול סיגריה הציתו אותו. אך זה היה מאוחר יותר. באותו רגע, זינקו יעקב וויקי להציל את חמשת ילדיהם, שישנו בחדר-הילדים. ויקטוריה נטלה בידיה את זיאנט בת העשר, וינקה עימה לרחוב, והחלה זועקת לעזרה. מייד בעקבותיה יצא לרחוב יעקב, ושם עימו את שרה בת הי-שמונה יאת חיים בן הארבע.

השכנים התאספו. מישהו שאל אם נשארו עוד ילדים בבית. "לא, לא", ענתה ויקי ב'היסטריה. היא היתה מוכת'הלם, ולא ידעה את הקורה איתה.

סעותה זו עלתה בחייהם של ניסים בן השבע וציארי בן הארבע, אחי-התאום של חיים. השניים נותרו בחדר-השינה, לא הסי-פיקו אפילו לזעוק לעזרה. גחיותיהם ה'חרכות נתגלו על-ידי מכביאש מתחת ל'מיטותיהם, שם ניסו הקטנים, שניעורו ב'מפתיע משנתם וגילו עצמם אופפי להבה נוראה, להימלט מפני האש.

יכולנו להציל אותם

יפך רויד יצחקיאן, הגר בדיוק ממול: "כששמענו את ויקי צועקת

דלה, עסק אחרי עבודתו במכירת קניית אלסע זאכטן. ילדי השכונה, שגילו כי ה'איש שפל'רות, נהגו לרוץ אחריו במילות גנאי, ידו אבנים בביתו.

ויקטוריה בת ה-33 היא נכה, צולעת, מגמגמת, ומשותקת חלקית. למרות מיגבלותיהם, קיימו השניים בית והקימו משפחה למופת, מאז נישאו לפני 12 שנה. ויקטוריה היא בתו של צ'ארלס כהן, לשעבר מנהל הסניף הניו-יורקי של חברת דיזנגוף מערב-אפריקה, ולאחר מכן נספח בשגרירות ישראל בנוואטמלה. הוריה של ויקי התגרשו, וויקי בילתה את ילדותה במוסדות ובמעונות. "אביה חשב שבגלל שהיא סובלת ממיגבלות פיזיות, כדאי לחתן אותה עם גבר ממשפחה פשוטה", אמרה האם.

העירייה נתנה יד

לפני ארבע שנים הכביד הגורל את ידו על ויקי ויעקב פעם נוספת. עד אז, לא סבלו לפחות מקשיים כלכליים. אביה של ויקי נהג לתמוך בהם. כאשר נפטר, לפני ארבע שנים, החלו סובלים גם מצוקה כס'פית — ביחוד לאחר שמספר הילדים גדל. יעקב משתכר 492 לירות לחודש, ומוזה היה צריך לכלכל שבע נפשות. למזלו, גיל-

נחיתה בחוף העירום (המשך מעמוד 22)

שיחרורו, יצא עם חולייה לפיצוץ גשר ב'לבנון. המשימה נכשלה. הלבנונים גילו את סירתם, אחד מחבריו נהרג, והם נסוגו. את אכזיב גילה אלי ב'1952. היה זה מקום שכוח-אל. חורבות מע'טות, שברי סירות. היה זה בדיוק ה'מקום שעליו חלם.

למחיתו עסק בדיג. שאר הזמן — חפר וצולל בים. ממעמקי הים הוציא שלל אוצ'רות של עתיקות, מאוניות כל העולם העתיק שלחמו וטבעו בחופי צפון הארץ. הוא הקים מוזיאון, איכסן בו את העתיקות, שיקם את החורבות, הפכן לבית לעצמו ולאכסניה ל'מטיילים. מי שביקר בפינת החמד שלו, לא יכול היה לשכוח אותה שנית.

כאשר החל המקום לשמש מיקדש לעלייה לרגל לאוהבי הנוף והאהבה, החלו שכניו של אלי מתלבשים עליו. המוצעה המקומית סירבה לתת לו כל רשיון — אפילו לא להקים בית-שימוש. גם נציגי הקיבוצים ב'סביבה נתנו יד לנסינות אלה.

אך קשה היה לעקור את ההרפתקן שראה את העולם, והחליט להתבודד בפינה זו דחוק. למרות כל המלחמות נגדו, יש לו היום כמאה מקומות לינה, תמורת ארבע ל'י ללילה בקיץ, שתיים בחורף. יש לו את המוזיאון. יש לו את הים, הסלעים וה'רוחות. ויש לו אשה.

רומן עם שוויצרית או צרפתית

וא נישא לראשונה לפני תשע שנים. אחת מהמוני הצעירות שנהרו למקום הקסום היתה לידת תימן חנינית בת 18 בשם תמר. הם התחתנו על הסלעים, בעזרת הרב קלר מנתניה. לאחר שנתיים, נפרדו, נשארו יתידים.

לפני שש שנים נשא את אשתו הנוכחית, חתיכה בלונדית בשם רינה, שהיתה אז בת 16. גם כן על הסלעים, סתם תחת חופה עשויה רשת דייגים — אך הפעם בלי רב. באו כ-5,000 אורחים, וכל אחד הביא כיבוד. חוף העירום והאהבה ניכר גם באורה חיי'הם המיוחד של בני הזוג: "אני חושב ש'בדרך כלל גבר צריך להחליף את האשה כל כמה שנים", מסביר אלי את הפילוסופיה שלו: "בדיוק כמו את הרמסכ"ל. אבל רינה היא יוצאת מן הכלל. אותה לא אחליף. היא חלק מהחיים שלי, מהנוף, מאכזיב."

"ביני ובין רינה אין סודות. אנחנו חיים בצורה חופשית, ורינה מבינה אותי כשאני מנהל רומן עם אחרת. אני פשוט אומר לה שיש לי פגישה עם תיירת משווייץ, או מ'צרפת, ואחרי שזה נגמר, אנחנו חוזרים ל'חיים היומיומיים שלנו."

הפעם רק קומדיה

לתוך רקע זה — של החיים היפים, של אורחים ונופשים מרחבי הארץ ו'חתיכות מכל רחבי העולם — רקע של אה'בה, חופשית יותר וחופשית פחות, בלילות ונופש ובטלה בימים — לתוך תחום פ'עו'תו של צלם העירום המתבודד — נפל פתאום מהשמיים אנשי-צפרודע צמאים לדם. אין ספק: במאי מוכשר יכול היה להוציא מספור זה סרט מעולה. ואולי עוד יוציא. הגיבור עצמו אכן נטה להתייחס לכל ה'פרשה יותר בהומור מאשר בדאגה. "זאת אינה הפעם הראשונה שניסו לחטוף אותי אנשי מודיעין ערביים", גילה. "אבל הם לא מבהילים אותי במיוחד. אני מכיר כל אבן בחוף, כל סלע, כל שביל, כל חורבה. כדי להגיע לבית שבו אני ורינה גרים, צריך לטפס כמאה מטר במעלה הצוקים מהחוף, ועל גג הבית, יומם ולילה, ניצבת לופס'ל הזאבה הענקית שלי. אין מישהו שמסוגל לעבור על פניה בלי שהיא תזהיר אותי."

יחד עם זאת, אלי אינו שוויצר ה'מתייחס בביטול לסכנה. "ברור לי שה'מחבלים לא ויתרו על תוכניתם, והם יעשו נסיונות מחודשים לחטוף אותי. אני מוכן לכך, וגם אגביר את הכוונות כאן. אני צריך להשיג זוג כלבים נוסף ללופס', מיוח'דים לך, ולפתוח פשוט את העיניים. כרגע שומרות עלי ספינות של חיל-הים, ומשמר החופים. אבל איך שלא יהיה — אם שכני לא הצליחו לגרש אותי מאכזיב, הפידאיון ודאי שלא יצליחו. אני ורינה ולופס'י לא זזים מכאן."

"אמשיך לחיות כאן כמו עד היום. אמשיך לקבל אורחים, אמשיך בתחביבי הנצחי שלי, צילומי עירום אמנותיים, ואמשיך במלחמתי לקבל רשיון להקמת אולם להצגתן, וכשהיה צורך, אמשיך להילחם במחבלים."

כך נראה החדר בו ניספו שני הילדים

תה עיריית בתים הבנה. למרות שרשמית לא היתה המשפחה זכאית לסעד, תמכה בה העירייה בין בכסף, בין בעזרה לאם ב'טיפול בילדיה. גם ביום האסון נזעקו ראש העירייה מנחם רוטשליד וצוות עזרתי, נטלו על עצמם את כל הסידורים. כן הורה ראש' העירייה לשפץ את הבית על-חשבון העירייה.

נהדרים

למרות הקשיים, הפיסיים והכלכליים, סירבה ויקי לכל הצעות למסור מישהו מילדיה לאימוץ. אפילו לשלוח אותם למעון לא הסכימה. היא זכרה את תקופת ילדותה, והחלטתה היתה נחושה שילדיה שלה — יגדלו עם הוריהם.

היא ובעלה עשו עבודה מצויינת. אין מי שמכיר את המשפחה — שלא התפעל מן הילדים. סיפרה השבוע לילי אהרוני, הגננת של התאומים: "שני ילדים נהדרים. פיקחים ומלאי חיים. לפני זה הם היו במעון לאמהות עובדות, אולם אמם רצתה שיהיו אצלי בגן הפרטי. היא טענה שבגן יהיה להם יותר טוב מאשר במעון. יום לפני השריפה ישב צ'ארלי על-ידי בגן, וביקש שאספר לו את הסיפור האהוב עליו. לא האמנתי כששמעתי שהוא ניספה. לא האמנתי."

"הם כולם היו מוצלחים מאין כמוהם", סיפרה אחת השכנות. "שרה היא ממש גאון. כל היום קוראת ספרים. הילדים האלה לא היו מביאים מבית-הספר פחות מטוב מאוד. זה ממש נהדר, איך שהם התפתחו למופת, למרות המיגבלות של הוריהם."

"ודווקא להם זה היה צריך לקרות?"

הצילו, רצתי חיקף החוצה עם חבר. ראינו את בעלה קוסץ החוצה דרך החלון, עם שרה שהיתה כולה שרופה, וחיים הקטן. גיאנט עמדה על-ידיה. שאלתי אותה אם יש עוד ילדים בבית.

"אנחנו פרצנו פנימה לתוך האש, ל'נסות להציל מה שאפשר, בגדים וחפצים. אבל את הדבר הכי חשוב, את צ'ארלי ו'ניסים, שהתחבאו תחת המיטה, לא ראינו בכלל. הם כנראה התעלפו, ולא צעקו אפילו. זה נורא, כשאני חושב שהיינו שם בפנים ולא ידענו שהילדים שם. יכולנו הרי להציל אותם."

כזו היתה גם דעתו של אחד ממתנדבי מכבי-האש שהגיעו למקום: "לוא ההורים לא היו מאבדים את העשתונות, אלא היו מוציאים, או אפילו משליכים — את היל'דים מבעד לחלון החוצה, במקום לצאת ל'רחוב ולזעוק לעזרה, סביר שהיו מצליחים להציל אותם."

אך ההורים כן איבדו את העשתונות — כפי שרק טבעי וגורמלי, בשעת אסון פת'אומי כזה. וכך, ניספו ניסים וציארי, שרה נאבקת על חייה, חיים הקטן כנחה קשה, אך לא אנושות, והאב יעקב כנחה קלות בפניו ובדיו.

משפחה פשוטה בית למופת

א היתה זו הפעם הראשונה שהגורל התאכזר אל משפחת קטלן. יעקב, גבר נמוך וחלש העובד כפועל'תברואה בעירייה, השתול תמיד להביא מעט יותר לילדיו, ממה שאיפשרה משכורתו ה'